

כי אין מוסרין לחרש שוטה וקטן לשחוט, ואפילו אחרים רואים אותן.

שמא ישחו בשעת השחיטה ולא יעשו אותה כאחת,

או **שמא ידרסו**, שילחצו על הסכין בכח עד שייחתכו הסימנים ולא יוליכו ויביאו את הסכין,

ושמא יחלידו, שישחטו על ידי נעיצת הסכין מתחת לעור, או בין שני הסימנים.

וכיון שהם מועדים לקלקל, עד שאין מוסרים להם לשחוט אפילו כשאחרים רואים את השחיטה, אם שחטו בדיעבד שחיטתם פסולה, מחמת החששות האלה.

שנינו בסיפא של המשנה: **וכולן שישחטו**, ואחרים רואין אותן — שחיטתן כשרה.

ודנה הגמרא: **אחייא קאי האי** "וכולן ששחטו"?

כיצד הוא עושה, לשחוט מבלי לטמא?

מביא סכין ארוכה ושוחט בה, כדי שלא יגע בבשר.

עד כאן הוא ביאור הרישא של המשנה דהכל שוחטין לכתחילה.

והא דקתני ואם שחטו שחיטתן כשירה דמשמע דיעבד, כונת המשנה לומר כי **במוקדשים**, דהיינו, קרבנות, לא ישחוט הטמא אפילו בסכין ארוכה, כי **שמא יגע בבשר**, והרי הוא מוזהר מן התורה לשמור את הקדשים שלא יטמאו, והלכך גזרו חכמים שלא ישחוט אפילו בסכין ארוכה כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

ואם שחט הטמא, ואומר: ברי לי שלא נגעתי ולא טמאתי את הבשר — **שחיטתו**, בדיעבד, **כשרה**.

חזין מחרש שוטה וקטן, דאפילו בחולין גרידי [שלא קיבל עליו טהרה בהן], אם שחטו **בדיעבד, נמי לא** מכשרינן לשחיטתם.

חולין בטהרה, אסור לו לטמאות, וקא משמע לן שבכל אופן מותר לשחוט.

והקשה הרמב"ן, מה היתה ההוה אמינא לאסור לו לשחוט, והרי ראוי הוא לימי טומאתו, ומפרש הרמב"ן שהיה מקום לומר שאדם האוכל חולין בטהרה הקדש אסור לו לשחוט בטומאה כי יש משום הסח הדעת, שהוא פוסל בקדשים, ולכן היתה הוה אמינא לומר שגם חולין שנאכלים בטהרה הקדש נפסלים בהסח הדעת, וכיון ששחטו כשהוא טמא, הרי אף על פי שנזהר שלא לטמאות הבשר, הוי הסח הדעת, וקא משמע לן שלא נפסל, ומותר לאוכל חולין על טהרת הקדש.

ישראל שיאכלו חוליהן בטהרה, מכל מקום, יכול לטמאותן ולאוכלן בימי טומאתו. ובהגהות מהר"י פיק שבשולי הדף כתב ש"לא ידעתי מקומו". וצ"ע בהגהות מהר"ב מרנשבורג את המקור מתנא דבי אליהו רבה, פרק ט"ז, "מכאן היה רבן גמליאל אוכל חולין בטהרה".

ורש"י במסכת בכורות ל א, ד"ה הטהרות וכן רבינו גרשום שם, כתבו שהאיסור הוא מדרבנן.

והתוס' במסכת עבודה זרה נו ב, בסוף ד"ה שמות, הביאו בשם רש"י שהוא נקרא רשע, ועובר עבירה.

ורש"י ושאר ראשונים ביארו, כיון שאוכל